

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО, ФІНАНСОВОГО ТА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРАВА

УДК 351.327.2

DOI 10.32755/sjlaw.2020.01.067

Вдовенко С. М.,

доктор наук з державного управління,
професор кафедри адміністративного,
цивільного та господарського права і процесу,
Академія Державної пенітенціарної служби, м. Чернігів, Україна
ORCID: 0000-0003-4931-4249

ПРОЦЕСИ ФОРМУВАННЯ І РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИХ ЗАСАД ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

У статті висвітлено процеси формування і розвитку публічно-правових засад державного управління в Україні. Зміст, форми і методи реалізації функцій державного управління залежать від того, на яких принципах влада впливає на життєдіяльність населення.

Досвід розвинених країн орієнтує на необхідність переходу від дієвих консервативних форм і методів державного управління до публічного адміністрування та публічного менеджменту з метою включення в процеси державотворення якомога більшої кількості суб'єктів громадянського суспільства, орієнтації на публічність, відкритість, прозорість діяльності органів влади.

Ключові слова: адміністрування, публічність, нормативно-правове забезпечення, державне управління, життєдіяльність, розвиток.

Постановка проблеми. Спрямованість державного управління як науки і практичної діяльності на відносини, які утворюються в різних сферах життя суспільства: адміністративно-політичній, соціально-культурній, економічній, охороні громадського порядку ставить у залежність характер, форми і методи його здійснення від законодавчої гілки влади в частині нормативно-правового забезпечення, зокрема вдосконалення адміністративного права; виконавчої – щодо практичної реалізації функцій та завдань влади в процесі державного будівництва; поліпшення функціонування

судової, правозахисної, правоохоронної систем; розвитку інституцій громадянського суспільства.

Як важливий механізм правового та соціально-економічного регулювання життєдіяльності населення, досягнення цілей і завдань суспільного розвитку державне управління потребує впровадження сучасних наукових напрацювань та розробки системи їх імплементації в практичний досвід.

Через державне управління влада покликана надавати суспільству стабільності, консолідувати громадян на умовах дотримання прав і свобод, виконання обов'язків, забезпечувати справедливі суспільні та економічні інтереси, потреби різноманітних соціальних груп.

Як функція виконавчої гілки влади державне управління в умовах політичних та соціально-економічних змін потребує реалізації задекларованих євроінтеграційних устремлень України, об'єктивної оцінки відповідності потребам суспільства і державним механізмам їх задоволення.

В Україні з усією очевидністю актуалізується прискорення переходу від класичних методів директивної, централізованої системи державного управління до демократичної, ринково-ліберальної з орієнтацією на забезпечення публічності, відкритості, прозорості діяльності органів влади.

Як свідчить досвід країн Східної Європи, це дасть змогу досягти стабільних темпів соціально-економічного розвитку, підвищення рівня задоволення політичних, соціальних, гуманітарних потреб суспільства в цілому і кожного громадянина зокрема.

Комплексний характер проблеми означає необхідність удосконалювати систему управлінських форм і методів, впроваджувати сучасні критерії та показники оцінки діяльності органів влади, досліджувати причини негативних тенденцій, здійснювати організаційно-управлінський вплив з їх усунення, розробляти і реалізовувати комплексні програми надання діяльності публічних форм.

У цьому контексті основними завданнями науки є:

– виявлення проблем у діяльності органів виконавчої влади та формулювання пропозицій з їх усунення;

– створення нової доктрини українського адміністративного, цивільного та господарського права з урахуванням демократичних перетворень, що відбуваються в державі;

– вдосконалення тлумачення нормативно-правових норм, що регулюють відносини влади, суспільства і громадянина;

– пошук нових способів дотримання законності та дисципліни в системі державного управління;

– пропонування шляхів оптимізації системи органів виконавчої влади відповідно до потреб суспільного життя;

– розроблення нових наукових підходів, спрямованих на вдосконалення і розвиток публічних і ринкових форм державного управління.

До передумов, які визначають необхідність реалізації наведених завдань, належать:

– перманентні глобальні світові економічні та політичні зміни;

– формування демократичних систем з пріоритетом прав людини;

– зростання ролі діяльності громадських організацій;

– посилення конкуренції в міжнародному масштабі і у внутрішньодержавних вимірах;

– перехід від орієнтації на кількісні показники діяльності органів влади до критеріїв ефективності та якості;

– надання пріоритету інноваційним підходам, орієнтація на формування суспільства знань;

– розвиток сучасних інформаційних технологій та систем.

У зазначених реаліях діяльність органів державної влади потребує фахівців, орієнтованих на суспільні цінності; інновації, прийняття ефективних рішень; гнучкість; подолання боязні та схильності до перестрашування; боротьбу з корупцією; мотивацію за конкретний результат, а не процес; розширення діапазону діяльності; свободу дій; ініціативність; близькість до громадян; відповідальність; наполегливість; творчість; підвищення професійних якостей.

Варто констатувати започаткування в окремих сферах та системах державного управління України конструктивних змін. По-

зитивну динаміку демонструє проведення на основі децентралізації адміністративно-територіальної реформи, створення об'єднаних територіальних громад на засадах партисипарної концепції та принципу субсидіарності, що наближає владу до громадян і дає їм можливість брати безпосередню участь у вирішенні місцевих та власних проблем [1].

Значні позитивні зрушення можна відзначити в системі надання адміністративних послуг шляхом створення нових організаційних структур «єдиного вікна», «єдиного офісу», центрів надання публічних послуг (ЦНАПів), що створює прозорі, комфортні умови їх отримання, мінімізує корупцію, заощаджує кошти і час громадян [2].

Послуги, які надає держава, в початковому розумінні вважалися державними, далі адміністративними, потім соціальними й завдяки новим підходам щодо надання закономірно вважаються публічними.

Поступово впроваджується система електронного урядування [3, с. 13]. З цією метою прийнято необхідний комплекс законодавчих актів та активно йде напрацювання практичного досвіду на шляху втілення в життя ідеї «держави в смартфоні».

Помітна активізація громадянського суспільства в період виборчих кампаній, щодо ринку землі, надання особливого статусу окремим територіям, реформування системи охорони здоров'я, змін до трудового законодавства тощо.

Прогнозовано, що надалі вимоги до публічності, відкритості державного управління стануть імперативом взаємодії влади і громадянського суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Основні засади розвитку державного управління визначені в Конституції України, Законах України «Про державну службу», «Про місцеве самоврядування в Україні».

Дослідженню теоретичних проблем трансформації державного управління до публічного адміністрування; відносин влади і громадянського суспільства; співвідношення адміністрування і сучасних форм менеджменту; розвитку кадрової політики присвятили наукові праці такі вчені, як: В. Бакуменко, В. Біанкі, Ю. Бризгунова, М. Кардаш, М. Кастельс, А. Колодій,

І. Мальковська, Н. Нижник, В. Розанова, Я. Лобурко, С. Серьогін, Л. Сморунов, В. Травін, В. Цветков, Ю. Шаров та інші.

Достатньо повно вивчені методи і механізми досягнення ефективних результатів у розвитку державного управління, європейський досвід застосування методологічних засад децентралізації та місцевого самоврядування [4].

Водночас уваги потребують питання імплементації європейського досвіду в Україні. За інтегрованою оцінкою розвиток України поступається європейським країнам за рівнем соціально-економічних показників, ефективністю економіки, станом життя населення та безпеки, конкурентоспроможності суб'єктів господарювання, розвитку громадянського суспільства, захисту державою прав і свобод громадян та засобів масової інформації, ефективністю боротьби з корупцією та злочинністю.

Ці нерівності уособлюють більші потреби і менші можливості розвитку рівноправного співробітництва та ускладнюють прийняття зважених рішень щодо реформування всього державного механізму.

Метою статті є вивчення процесів трансформації форм державного управління до публічного адміністрування і публічного менеджменту на публічно-правових засадах з урахуванням європейського досвіду, національних, державотворчих, адміністративно-територіальних особливостей України, виявленні несуперечливих, рівнодійних, прийнятних для громадянського суспільства та державних органів влади щодо їх ефективного застосування.

Виклад основного матеріалу. Держава матиме успіх, посідає достойне місце в світовому співтоваристві, а її громадяни – стабільність та високий рівень забезпечення життєдіяльності тоді, коли матиме достатні духовні та матеріальні можливості, якісні і професійні людські ресурси, здатність швидко та адекватно реагувати на сучасні виклики.

Останнім часом низка політичних, соціально-економічних та інституційних факторів спричинила появу нових напрямів формування відносин держави і суспільства, зокрема перехід від адміністративного управління, що базувалося на регламентуванні та підпорядкуванні, до демократичного, в основі якого знахо-

диться надання публічного та ринкового характеру діяльності органів влади.

Під впливом зовнішніх процесів, породжених новими ціннісними установками щодо відкритості та моральності влади, спричиненого новими інформаційними технологіями, масштабами суспільних трансформацій, умовами конкурентної боротьби, актуалізувалася потреба осучаснення наукових поглядів щодо стратегій і методів організації раціональної діяльності органів влади в демократичних суспільствах.

Відповіддю на них стала теорія публічного адміністрування, яка відноситься не тільки до змін у системі державного управління, а й стає універсальним базовим методом управління незалежно від форм власності суб'єктів та завдань, що вирішуються в підпорядкованих об'єктах.

Предметом публічного адміністрування є процес досягнення національних цілей та інтересів шляхом організації діяльності публічної сфери, в тому числі законодавчих, виконавчих органів влади, судової системи та місцевого самоврядування.

Засадами управління на рівні держави; реального сектору; громадянського суспільства стають публічні відносини.

У глосарії Програми розвитку ООН термін «публічне адміністрування» має два тісно пов'язаних значення: 1) цілісний державний апарат (політика, правила, процедури, системи, організаційні структури, персонал тощо), який фінансується за рахунок державного бюджету і відповідає за управління й координацію роботи виконавчої гілки влади та її взаємодію з іншими зацікавленими сторонами в державі, суспільстві та зовнішньому середовищі; 2) управління та реалізація різних урядових заходів, що пов'язані з виконанням законів, постанов і рішень уряду та управління, що пов'язане з наданням публічних послуг.

Сьогодні перспективи розвитку державного управління розглядаються на шляху публічного адміністрування, ринково орієнтованої публічної адміністрації, рецептивного адміністрування, підприємницького врядування, публічного менеджменту, нового суспільного менеджменту та інших форм, які беруть за основу інтереси громадянського суспільства та широкого залучення громадян для участі в управлінні та контролі діяльності влади.

Положення щодо лібералізації, відкритості, гласності застосовуються у відносинах влади з економічною, соціальною та публічною сферами.

Нові підходи, тією або іншою мірою, є комбінацією механізмів ринку та демократичних технологій управління. В адміністративній сфері вони використовуються з метою покращення якості управління за рахунок зменшення суспільних витрат на утримання органів влади і посилення відповідальності державних службовців за задоволення вимог споживача.

Завдяки внесенню механізмів ринку в системи державного управління, переходу від директивних відносин по вертикалі, до співробітництва в горизонтальних мережах, зміщенні акцентів у напрямі створення умов діяльності, дотримання рівних прав доступу до засобів виробництва, інформації, можливості альтернативного вибору дало змогу провідним країнам мінімізувати негативні явища, уникати суперечностей та соціально-політичних потрясінь.

Перед Україною стоять аналогічні завдання, які вимагають реформування політично-владної системи на демократичних принципах, децентралізації, забезпечення безпосередньої участі громадян у державних і суспільних справах [5, с.24].

Орієнтиром для здійснення перетворень є європейські стандарти, напрацьований провідними країнами досвід демократичних перетворень на засадах відкритості та прозорості діяльності органів влади.

На часі в Україні формуються як потреби, так і законодавчі можливості для вдосконалення державного управління, передання частини його функцій громадянському суспільству, створенні сприятливого клімату для економічного розвитку на умовах рівноправності суб'єктів усіх форм власності, конкуренції, самоврядування та самоуправління.

Однак консервативні форми і методи діяльності органів влади важко піддаються змін, певна частина суспільства орієнтується на стереотипи радянського періоду та перших років незалежності, які лише накопичували проблеми та створювали нерівність між громадянами.

Державне управління ще залишається орієнтованим переважно на відносини ієрархічної підпорядкованості, є неефективним, корупційним, внутрішньо суперечливим, надмірно централізованим, громіздким, віддаленим від потреб пересічного громадянина.

Головними причинами цього є: незавершеність формування законодавчої бази та відсутність з багатьох питань підзаконних актів; продовження діяльності Уряду як адміністративного органу управління; громіздка і неефективна структура міністерств та відомств; недосконала організація місцевого самоврядування; невідповідний потребам адміністративно-територіальний устрій; відсутність реального партнерства у відносинах влади і суспільства.

Для їх усунення необхідно реально розмежувати повноваження різних гілок влади; сформувати систему підготовки державних службовців, здатних працювати в нових умовах; створити самодостатню систему місцевого самоврядування; зорієнтувати діяльність органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування на якісні публічні послуги; впровадити механізми правового захисту громадян; посилити роль та функції місцевих рад; створити умови для участі в управлінні державними і місцевими справами недержавних організацій та громадського контролю за діяльністю органів влади.

У науковому і практичному сенсі це означає впровадження засад публічності у відносини влади і суспільства за рахунок співробітництва на рівноправних умовах.

Воно включає:

- децентралізацію компетенції держави і передання частини повноважень локальним співтовариствам;
- передачу функцій структур, підпорядкованих державі, структурам громадянського суспільства;
- розбюрократизацію державних служб.

Сучасні моделі державного управління орієнтують органи влади на активізацію взаємодій у горизонтальних мережах, розширення контактів між державними функціонерами та громадянами.

Центр ваги переміщується від адміністрування до надання пріоритету підходам, орієнтованим не лише на соціальні, еконо-

мічні, гуманітарні питання, а насамперед права і свободи людини, створення умов для участі громадян в управлінні державою.

Разом з консерватизмом влади впровадженню форм публічного адміністрування перешкоджає недостатньо розвинута публічна сфера, слабкі структури громадянського суспільства, відсутність досвіду уникнення конфронтації і досягнення консенсусу із загальнодержавних питань.

Водночас окремі елементи і навіть сегменти, на яких можна будувати сучасну управлінську модель, наявні і відіграють певну позитивну роль. Важливо, що є розуміння необхідності здійснення перемін як у державних органах, бізнесі, так і в суспільстві.

У процесі розвитку публічне адміністрування набуває таких ознак:

1) державний апарат (організаційні структури, кадри), який фінансується з державного бюджету і має виконавчу функцію та вертикальне підпорядкування, формується на демократичних засадах;

2) система управління і координації роботи виконавчої гілки влади заснована на взаємодії з іншими суб'єктами, в тому числі недержавними;

3) управління пов'язане з виконанням законів, постанов та рішень влади і зорієнтоване на надання публічних послуг;

4) розглядається як взаємодія на трьох рівнях – державному, регіональному і місцевому.

У традиційній моделі державного управління, яка базується на адмініструванні, основний акцент робиться на процесі, на виконанні правил та інструкцій, на дотриманні процедур, а не на результатах, що характерно для публічного адміністрування.

Необхідно підкреслити, що адміністрування як комплекс універсальних дій, способів впливу на основі формалізації, регламентації, розпорядництва, контролю забезпечення виконання запланованого (з ознаками публічності і без них в окремих сферах) є необхідним для багатьох суб'єктів управлінської діяльності.

У чистому вигляді адміністрування застосовується у виконавчій гілці органів державної влади (міністерствах, відомствах, обласних, районних державних адміністраціях, у сфері безпеки, охорони громадського порядку, митної політики, податковій службі, виконавчих органах місцевого самоврядування, реаль-

ному секторі на рівні адміністрацій організацій, фірм, підприємств, а також частково в громадському секторі).

Водночас відбуваються процеси оновлення адміністрування, які включає:

- надання переваг розвитку місцевого самоврядування та самоуправління;
- перерозподіл складу і змісту функцій державного управління між центральними та регіональними органами влади на користь останніх;
- удосконалення кадрового забезпечення державного управління на основі критеріїв професіоналізму, доброчесності, здатності працювати в командах, групах тощо);
- впровадження сучасних систем громадського контролю та самоконтролю;
- зміну системи оцінки роботи та стимулювання службовців не за процес, а результат;
- орієнтацію на оптимальне співвідношення стабільності апарату управління та необхідного його оновлення;
- дедокументування – зменшення кількості інструкцій, регламентів, правил тощо;
- скорочення кількості процедур, видів робіт і операцій;
- орієнтація на надання публічних послуг, їх ефективність та якість.

Для ідентифікації умов впровадження публічності в управлінні взагалі і державному зокрема за основу береться наявність трьох ознак: 1) проголошення народу як джерела влади; 2) розвитку в політичній системі структур громадянського суспільства; 3) функціонування розгалуженої системи ринкових відносин.

Лише за таких ознак адміністративна діяльність зазнаватиме демократичних змін, а державний апарат зможе використовувати публічні методи діяльності та ринкові механізми.

Щодо п. 3 доцільно зауважити, що влада повинна разом з публічним адмініструванням використовувати в діяльності окремі елементи публічного менеджменту.

Довідково: публічний менеджмент (ПМ) є особливий, запозичений із бізнесу стиль управління, побудований на засадах

конкуренції й відкритості та зорієнтований на критерії ефективності, результативності, рентабельності та якості послуг для населення. Він орієнтований на наближення управління до людей, суспільства, подолання бюрократичних методів, запровадження ринкових елементів раціональності, обрахування вигод та витрат, посилення підзвітності державних службовців суспільству, розвитку дорадчої діяльності і партнерства.

З ринковою лібералізацією в державному управлінні помітні такі тенденції:

- посилення взаємодії його двох основних видів – адміністрування і менеджменту;
- зниження ролі адміністрування й розвиток менеджменту на основі управління відносинами, конкуренції, маркетингу, партнерства, самоврядування тощо.

Фактично у зв'язку з якісними змінами як в суб'єктах, так і об'єктах управління адміністрування та менеджмент поєднуються в цілісній системі управління, що вивчає і застосовує адміністративно-розпорядчі та організаційно-розпорядчі форми й отримала назву адміністративний менеджмент.

Перехід від чистого адміністрування до адміністративного менеджменту створює можливості посилення ефективності діяльності адміністративних систем у державі, бізнесі і громадських організаціях.

Адміністративний менеджмент забезпечує синергетичний результат ефективної діяльності завдяки вирішенню таких основних завдань:

- раціональної організації праці на кожному робочому місці;
- мотивації кожного працівника до ефективної діяльності;
- виправлення недоліків адміністрування за рахунок партнерського співробітництва та зацікавлених відносин;
- децентралізації адміністрування;
- передачі низки завдань адміністрації структурам самоуправління.

Однак у демократичних суспільствах застосування адміністративного менеджменту, яке відіграло загалом позитивну роль, недостатньо, оскільки відносини, які виникають між владою і

громадянами, є не лише владно-розпорядчими, а насамперед суспільно-публічними.

Суспільний розвиток засвідчив, що зростання рівня життєдіяльності можна досягти не лише через підвищення ефективності, продуктивності, економічності діяльності органів влади. Виявилося, що адміністративних важелів впливу на соціально-економічну сферу з боку влади недостатньо, а на громадський сектор контрпродуктивно.

Особливо негативно жорсткі правила та всебічний контроль з боку влади відображався на громадському та приватному секторах.

Стало потрібним удосконалення моделі управління шляхом наближення влади до суспільства, а службовців до громадян, підвищення ініціативи виконавців, активізації процесу управління відповідно до суспільних потреб.

Важливим етапом у цьому процесі стало прийняття Закону України «Про державну службу». На публічність зорієнтовані такі його принципи: верховенство права; патріотизм та служіння українському народу; законність; рівний доступ до державної служби; професіоналізм; добросовісність; політична неупередженість; прозорість діяльності; персональна відповідальність.

Поступово в межах цілісної публічно-управлінської системи поєднуються відносини по вертикалі та горизонталі на державному, громадському, регіональному, місцевому рівнях. Узгоджуються адміністративні механізми з демократичними цінностями та ринковими відносинами.

У сфері економіки та фінансів, управлінні майном, регулюванні ринку публічне адміністрування набуває ознак публічного менеджменту в таких формах, як «належне врядування», «глобальне врядування», «суспільне врядування».

Перш ніж визначити раціональне співвідношення публічного адміністрування і публічного менеджменту необхідно концептуально підійти до оцінки реформування державного будівництва як фундаменту, на якому формується публічне управління.

До застосування концептуального підходу приводять такі процеси:

- ускладнення взаємин між різними групами населення;
- зростання рівня потреб та очікувань;

- посилення невизначеності подальшого суспільного розвитку та загострення соціальних і політичних ризиків;
- збільшення впливу зовнішніх факторів на внутрішню політику держави;
- стрімкий розвиток інформатизації суспільства;
- зниження довіри населення до центральних органів влади.

Використання форм публічного адміністрування та публічного менеджменту разом або окремо в певних співвідношеннях у різних системах, сферах, ситуаціях забезпечить розвиток держави та громадянського суспільства через реалізацію засад управління відносинами.

Вона визначається такими твердженнями:

- немає істотних відмінностей між публічним і приватним секторами, а отже, ними можна керувати більш-менш однаково;
- необхідно переходити від оцінки ефективності процесу управління до оцінки ефективності результату, тобто до скорочення витрат і підвищення прибутковості державних організацій;
- управління повинне супроводжуватися зниженням ролі контролю і вдосконаленням моніторингу діяльності та механізмів відповідальності;
- необхідно замість великих бюрократичних структур створювати державні агенції, що відрізняються високим ступенем рухливості, здатністю до конкуренції і схильністю приймати ризиковані рішення;
- необхідне відділення комерційних функцій надання публічних послуг від некомерційних політико-консультативних;
- доцільно віддавати пріоритет контрактній системі в державному управлінні;
- є всі умови використовувати практику менеджменту в частині розвитку стратегічного, корпоративного планування, укладення угод про спільну діяльність, введення системи оплати за якість, впровадження сучасних інформаційних систем, формування корпоративного іміджу;
- поступово перевага надається забезпеченню ефективної діяльності гуманітарних сфер;

– до споживача на ринку ставляться як до покупця громадських послуг.

Таким чином, влада вже не концентрується в централізованій і сильній державі, а розподіляється в широкому колі структур (локальних і регіональних), недержавних організацій і громадян. Держава шукає партнерів і діє спільно з ними. Відбувається рух від держави-домінанта до держави-партнера в інтересах людей, яка має гарантувати відповідальність влади перед конкретними вимогами громадян.

Публічна адміністрація не розглядає громадян лише як виборців, платників податків і споживачів та клієнтів, на яких можна діяти через канали комунікації, виконує функцію посередника – модератора між інтересами різних груп, організацій та громадян. Натомість вони розглядаються як активні члени суспільства, з правами і обов'язками для яких адміністрація відкрита з метою їх участі в публічних рішеннях.

Аналіз реформ публічного адміністрування в Європі показує, що уряди звільняються від обов'язків з надання всіх послуг населенню, передаючи значну їх частину в інші сектори; шукають шляхи підвищення діяльності державного апарату через впровадження публічних інновацій.

Принципи концентрації влади в центрі бюрократичної піраміди втрачає значення і в Україні. Очевидно, що традиційна ієрархічна система підпорядкованості по вертикалі буде замінюватися горизонтальними комунікаціями, стратегіями співробітництва, зокрема приватно-державного партнерства.

Такі показники ринку, як лібералізація, справедлива конкуренція, демонополізація, делегування повноважень, уже стали ширше застосовуватися в економічній, соціальній та публічній сферах.

Висновки. На основі проведеного дослідження можна сформулювати складові публічно-правових засад, необхідні для переходу державного управління до публічного адміністрування і публічного менеджменту:

1. Реформування системи влади шляхом наближення до парламентської республіки.
2. Формування дієвого громадянського суспільства.

3. Децентралізація – розвиток місцевого самоврядування і самоуправління, створення об'єднаних територіальних громад.

4. Формування публічної виконавчої влади на основі закону «Про державну службу».

5. Створення відкритої системи надання адміністративних послуг громадянам – перехід до системи публічних послуг.

6. Формування системи публічних фінансів, а бюджету знизити вгору.

7. Здійснення системи заходів з подолання корупції.

8. Запровадження ринкових механізмів у державне управління оцінювання діяльності державних службовців за співвідношенням витрат і результату. Орієнтація на досягнення ефективного результату, а не здійснення управлінського процесу.

9. Формування персоналізованої системи виборів органів влади на пропорційній основі за відкритими списками.

10. Формування системи публічно-приватного партнерства влади, бізнесу й громадянського суспільства.

Список використаних джерел

1. Вдовенко С. М. Публічне адміністрування: монографія. Чернівці: ЧДІУ, 2012. 260 с.

2. Якубовський О. П., Бугирська Т. А. Державна влада і громадянське суспільство: система взаємодії: монографія. Одеса: ОРІД НАДУ, 2004. 196 с.

3. Демкова М. С. Доступ до інформації та електронне урядування. Київ: Факт, 2004. 336 с.

4. Державне управління: централізація і децентралізація: монографія / відп. ред. проф. Н.Р. Нижник. Київ: УАДУ при Президентіві України, 1997. 448 с.

5. Досвід впровадження е-демократії та е-урядування в Україні / за ред. С. В. Дзюби. Київ: Нац. центр підтримки е-урядування, 2010. 90 с.

Vdovenko S.

PROCESSES OF FORMATION AND DEVELOPMENT OF PUBLIC AND LEGAL AMBUSH OF PUBLIC ADMINISTRATION IN UKRAINE

The article examines the processes of formation and development of public and legal ambush of public administration in Ukraine.

Public administration, its content, forms and methods of implementation depend on the basis on which the authorities influence the maintenance of society -

dictatorship of class, party, person; administrative management; organizing, regulating influence; creation of conditions for activity of state and public organism; public engagement with civil society.

In Ukraine, the socio-economic status, standard of living, observance of rights and freedoms, and security of citizens according to sociological assessments indicate that there is considerable deviation between the needs of the population and the results of the activity of the authorities.

In international rankings by major indicators of life, Ukraine ranks last in Europe, although in terms of human potential of natural and raw materials, the territorial location in the center of Europe at the intersection of international transport corridors is much better than many other countries development opportunities.

The problem remains the state of regulatory support of the state administration, carrying out administrative-territorial and judicial reforms, improvement of electoral legislation, fight against corruption, administrative pressure on the media, unfair competition, etc.

At the same time, there are all necessary and sufficient conditions for democratic change.

The experience of developed countries focuses on the need to move from existing forms and methods of public administration to public administration and public management in order to include as many civil society actors in the process of state formation as possible, focusing on publicity, openness, and transparency of government activities.

Key words: *administration, publicity, regulatory support, public administration, development.*

References

1. Vdovenko, S. M. (2012), *Public administration*, CDIEU, Chernihiv.
2. Yakubovskiy, O.P., Butyrska, T.A. (2004), *Government and civil society: a system of interaction*, Odessa Regional Institute of Public Administration of the National Academy of Public Administration, Odessa.
3. Demkova, M. S. (2004), *Access to information and e-government*. Fact, Kyiv.
4. Public Administration (1997), *Centralization and decentralization* / prof. N.R. Nyzhnuk (Ed.), National Academy of Public Administration, Kyiv.
5. *Experience in implementing e-democracy and e-governance in Ukraine* (2010) / S. V. Dziuby, National Centre of e-governance support, Kyiv.